

Фикҳ дарслари (132-дарс). Исломда шахсий озодалик (иккинчи мақола)

14:30 / 15.04.2021 3439

عَلَيْهِمْ لَوْلَا صَلَّى لَمْ يَبْنِ مُمْكَمَلَعَدَقُ هَلْ لِي قُوَّةٌ هَلْ لِي ضَرَرٌ أَمْ لَسْتُ نَبِيًّا
لَبَقَاتَسَنَنْ نَأْنَانَهَنْ دَقْلٌ لَجَأٌ لِقَافَءَ أَرْخُلِ يَحْيَى شَلْ كَمَلَسَو
لَقَابَ يَحْيَى نَسَنْ نَأْنَانِي مَيْلِي أَبِ يَحْيَى نَسَنْ نَأْنَانِي لَوْبٌ وَأَطَائِلَ لَقَابِ قُلِ
أَلِةً سَمَّخُلِ أَوْرَمِ طَعِبٌ وَأَعْيَجَرَبِ يَحْيَى نَسَنْ نَأْنَانِي رَأْحَ أَلِةً نَم
يَرَأْحُ بِلِ

Салмон розияллоху анхудан ривоят қилинади:

«У кишига: «Набийингиз сизларга ҳамма нарсани, ҳатто қандай қазои ҳожат қилишни ҳам ўргатди», дейилди.

У киши:

«Тўғри. Батаҳқиқ, у зот бизни қазои ҳожат қилганимизда ёки бавл қилганимизда қиблага қарашимиздан, ўнг қўл билан истинжо қилишимиздан ёки учтадан кам тош билан истинжо қилишимиздан ёки чиқинди ва суяк билан истинжо қилишимиздан наҳйи қилганлар», деди».

Бешовларидан фақат Бухорий ривоят қилмаган.

Сўнг уни ювиш одобдир.

لَا أَقُوهُ نَعُوهَ لَلِإِيضَرِّ كَلِّمِ نَبَسَانَ نَعُوهَ يَبْلُؤُكُمْ كَأَخْلَافِ أَوْ هَجَامِ نُبَايَ وَر
هَيْلَعُ هَلَلِ إِصْرِهِ لَلِأُلُوسِ رَلِاقِ، ثَدَّ دِي دِي چ چ چ چُتْ لَزَنَ عَيْ آلِ وَدَهَ نَأ
أَمْفِ رُوْطَلِ إِي فِمْ كَيْ لَعِ يَنْتَأْ دَقَ هَلَلِ إِي رِاصِنَ آلِ رَشْعَمِ إِي: «مَلَسَو
يَجُنُّنَ سَنَوِ، عَيْبَانِ جَلِ أَمْ لَسْتُ عَنَوِ، عَيْ آلِ صِلِ الْأُصْوَتِ نَ: أُولِاقِ» «مُكْرُوْهُطِ
«هُومُ كَيْ لَعِ فِ، كَذَا وَهَفِ»: لِاقِ، إِي أَمْ لِبِ

Ибн Можа, Ҳоким ва Байҳақий Анас ибн Молик розияллоху анҳудан ривоят қиладилар:

«Унда покланишни севадиган кишилар бор. Аллоҳ эса покланувчиларни севадир», ояти нозил бўлганда Расулulloҳ соллаллоху алайҳи васаллам:

«Эй Ансорийлар жамоаси! Аллоҳ сизларни покликда мақтади. Сизнинг поклигингиз нимадир?» дедилар.

«Намозга таҳорат қиламиз. Жанобатдан ғусл қиламиз. Сув ила истинжо қиламиз», дейишди.

«Мана шу экан-да! Уни маҳкам тутингиз!» дедилар».

Агар у махраждан бир дирҳамдан кўпроқ тарқалган бўлса, ундан истинжо қилиш вожибдир.

Чунки бир дирҳам афв қилинган миқдордир. Ундан зиёдидан покланиш, албатта, вожиб бўлади.

Қўлини ювгандан кейин махражини муболаға ила бўшаштирган ҳолда, бармоқларининг ич тарафи ила уни ювади.

Махраждаги нажасни ювишдан олдин қўлни ювиш у тозаланиш асбоби бўлганидандир. Махражни бўшаштириш ила унинг ҳамма жойларидаги нажосатни ювиш осонлаштирилади.

Кейин қўлни ювади.

Шунда қўлга теккан нажосат ва ноқулай ҳидлар кетади.

Халода қиблага қараш ёки унга ортини қилиш макруҳдир.

Охирги жумладаги ҳукми фуқаҳоларимиз қуйидаги ва шунга ўхшаш бошқа далиллардан олганлар:

هَيْلَعُ هَلَلِ إِصْرِهِ لَلِأُلُوسِ رَلِاقِ، نَعُوهَ لَلِإِيضَرِّ كَلِّمِ نَبَسَانَ نَعُوهَ يَبْلُؤُكُمْ كَأَخْلَافِ أَوْ هَجَامِ نُبَايَ وَر
أُولِاقِ أَلِوْةَ لَبْقُولِ لَبْقُولِ سَيِ الْفَطَائِغِ لَأَمْ كُدَحْ أَيْ تَأْ إِذِ: لِاقِ مَلَسَو

албатта «Хало одоблари» номли боб бўлади.

(Тамом)

«Кифоя» китобининг биринчи жузи асосида тайёрланди